

איך גברו על דרקונים

דרום סיביר
צייר וו. גוסרוב

חיו פעם שלוש אחיות, בכורה, אמצעית וצעירה. והיה להן גם אח, גונצ'אול. הוריהם נפטרו כבר מזמן. האחיות אלה היו בין היפות ביותר בכל הסביבה וגונצ'אול אחיהן היה בחור החזק בכל הטייגה. אחרי מותו של האב הוא נעשה לראש המשפחה. רבים היו המחזרים אחרי האחיות, אבל גונצ'אול לא מוכן היה למסור את ידן של האחיות שלו. אך פעם מעל הצ'ום (אוהל) שלהם הופיע דרקון בעל שלושה ראשים. הניף את הכנפיים השחורות שלו ורוח שקמה כופפה את כל האורנים שבסביבה. הסתובב הדרקון מעל הצ'ום, נחת, וקרא

בקול גדול אל גונצ'אול "בעל הבית, צא אלי!"

גונצ'אול יצא ושאל "מה דרוש לך דרקון תלת-ראשי?"

"תן לי את אחותך הבכורה לאישה!"
"לא אתן אותה!"

"אז אגנוב לך אותה!" אמר הדרקון תלת-ראשי, התרומם באוויר והסתתר מאחורי הרים. גונצ'אול לא ישן ששה ימים ושישה לילות, שמר על האחיות, אבל בלילה השביעי נרדם, וכשהתעורר האחיות הבכורה כבר לא הייתה בצ'ום.

בכו האחיות והתעצב מאוד האח, אך בדמעות לא ניתן לעשות דבר. ואז באה צרה חדשה. מעל צ'ום התרומם דרקון בעל שני ראשים. מרוח כנפיו אורנים צעירים התכופפו. הסתובב הדרקון מעל צ'ום, נחת וקרא בקול גדול "בעל

הבית, צא אלי!"
יצא גונצ'אול ושאל "מה תרצה, דרקון
דו-ראשי?"
"תן לי את אחותך האמצעית לאישה!"
"לא! לא אתן!"

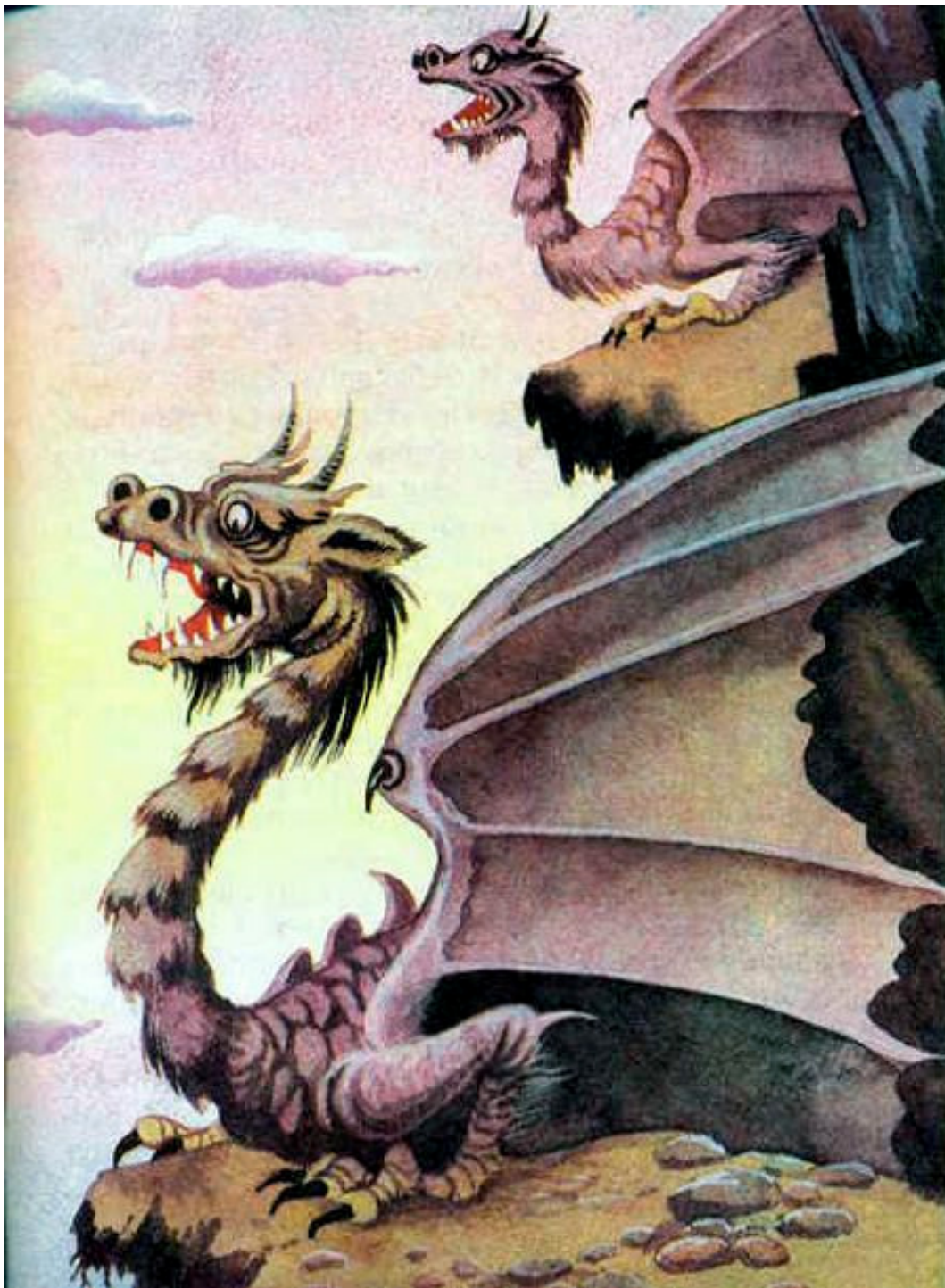
"אז אגנוב אותה כמו שאחי גנב את
אחותך הבכורה!" אמר הדרקון, התרומם
באוויר והסתתר מאחורי היער.
גונצ'אול לא ישן ארבע ימים וארבע לילות,
שמר על האחות, ובלילה החמישי נרדם.
וכשהתעורר כבר נעלמה גם אחותו
האמצעית.

בכתה האחות הצעירה, דאג האח, אך
דאגות לא עוזרות.

ושוב באה צרה חדשה. יום שלם הסתובב
דרקון בעל ראש אחד מעל הצ'ום שלהם.
ממשך כנפיו רוח כופפה את כל העשבים
לאדמה. אחרי שסובב מעל הצ'ום נחת
ובקול רם קרא "צא אלי בעל הבית!"

יצא גונצ'אול ושאל "מה תרצה ממני,
דרקון?"
"תן לי את אחותך הצעירה לאישה!"
"לא! לא אתן לך!"
"אז אגנוב אותה!" אמר הדרקון בעל ראש
אחד והסתתר בתוך הביצות.
יומיים ולילותיים לא ישן גונצ'אול, שמר על
האחות. אבל בלילה השלישי נרדם
וכשהתעורר גם האחות הצעירה נעלמה
כבר.
התיישב גונצ'אול על גדם עץ, בכה מרות
והתחיל לחשוב - איך לחיות הלאה? איך
למצוא ולהציל את האחיות?
ופתאום נשמע קול ממקום כלשהו
בשמיים "נלמד אתך!"
מי זה יכול להיות? הביט גונצ'אול למעלה
לשמיים וראה: מעליו מתעופפים שני
עיטים, אחד זקן שני צעיר. הם התיישבו
על ענף של עץ והתחילו לדבר בקול אנוש:

"רחוק, רחוק מכאן, ליד הים, עומד הר גבוה. כל כך גבוה שרק לעתים רחוקות עולה עליו מישהו. צ'ום זהב עומד על ההר הזה ובצ'ום הזה חי דרקון של כל הדרקונים ושמו דרקון ששת-ראשי. רבים כבר ניסו לכרות לו את הראשים, אך לא הצליחו. הוא הגורם לכל הצרות, שלך ושלנו. וכך יהיה כל זמן שדרקונים חיים בעולם.

וליד צ'ום הזהב עומד עוד אחד, עשוי קליפת לבנה. אלף דרקונים וגם דרקון ששת-ראשי מגינים על הצ'ום הזה ובו חיה הנערה היפה ביותר שבעולם אולנגמוק. מי יגיע לנערה זו, יכיר את סוד השמדת הדרקונים. לך לשם, תמצא את אולנגמוק ואז גם האחיות שלך תחזורנה אליך!"

"רק אל תשכח לקחת אתך חופן אפר מהאדמה המקומית" הוסיף העיט הצעיר

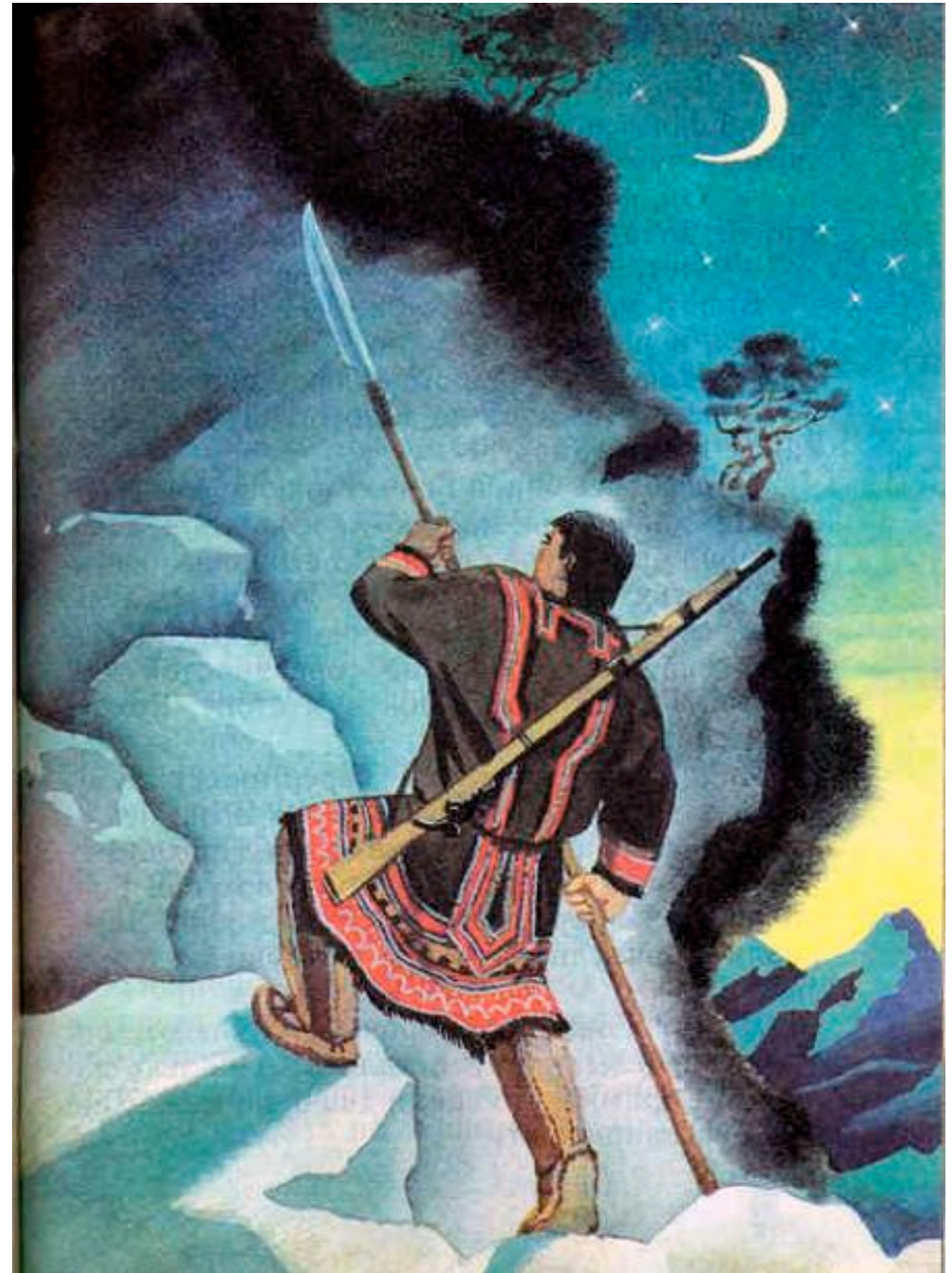
"וזרוק אותה לתוך עיני הדרקונים.
וכשתגיע להר הזה תזכור גם אותנו."
כך אמרו העיטים, התרוממו לשמיים
והסתתרו אחרי העננים.
גונצ'אול נשבע להגיע לאולנגמוק ויצא
לדרך. הלך יום, הלך חודש, הלך שנה
שלמה ובשנה השניה ראה מרחוק
שרשרת הרים גבוהה, וביניהם הר גבוה
מכל האחרים. ועל ההר הזה ראה צ'ום
זהב זוהר בשמש וסביבו מתעופפים
דרקונים.
התחיל גונצ'אול לעלות על ההר. בדרך
ראה בית מאבנים לבנות. "אכנס" חשב
"אנוח קצת מהדרך, ואחר כך אמשיך אל
צ'ום הזהב."
רק פתח את הדלת והנה עומדת לפניו
אחותו הבכורה, ובידיה מגרד עורות. היא
התחילה לבכות כשראתה את אחיה
"אחי! מאין באת? איך מצאת אותי? הו,

כמה קשה כאן בשבי! דרקון תלת-ראשי
משעבד אותי ביום ובלילה. קח אותי
מכאן!"
"בקרוב, בקרוב אקח אתך אחותי" ענה
גונצ'אול "רק תגידי איך להגיע לצ'ום
הזהב."
"מה אתך, אחי? לצ'ום הזה עוד אף אחד
לא הגיע. וגם לא אתה.."
"לא! אני אגיע!" ענה גונצ'אול. ראתה
האחות כי האח שלה נחוש, הסבירה לו
את הדרך.
"לך רק בלילה, כשהדרקונים ישנים. תגיע
לבית עץ. אינני יודעת מי חי שם, אבל שם
שאל איך להמשיך."
הם נפרדו וגונצ'אול המשיך ללכת. הולך
בדרך שלא ידועה לאיש, מפותלת מאוד,
בצדדים קוצים צומחים, קורעים את בגדיו,
פוצעים את ידיו, דם רואים על הידיים.
ביום חמישי ראה למעלה בקתה מעץ.

"אכנס" חשב "אנוח כאן קצת ואמשיך."
רק פתח את הדלת ועל הסף ראה את
אחותו האמצעית עם מחט ומרצע בידיים.
נראה שתפרה נעלי עור. היא ראתה את
אחיה, צעקה, הפילה על הארץ את הכלים
ובכתה מרות "אחי האהוב! מאין באת?
איך מצאת אותי? הו! כמה קשה בשבי!
דרקון דו-ראשי משעבד אותי ימים ולילות!
קח אותי מכאן!"
"בקרוב! בקרוב אקח אתך אחותי. רק
תסבירי לי איך להגיע לצ'ום הזהב."
"הו, אחי! לצ'ום הזה עוד אף אחד לא
הגיע. וגם לא אתה."
"לא! אני אגיע!" ענה גונצ'אול. ראתה
האחות כי האח שלה נחוש, הסבירה לו
את הדרך.
"לך רק בלילה, כשהדרקונים ישנים. תגיע
לבית כסוף. אינני יודעת מי חי שם אבל
שם יראו לך איך ללכת הלאה."

הם נפרדו וגונצ'אול המשיך בדרך. הולך
והשביל מפותל יותר מהקודם. בדרך
מחטים חדים צומחים, והוא מזיז אותם
בידיים. כל גופו נקוב במחטים. ביום
שביעי ראה למעלה בית כסוף. "כאן אנוח"
חשב "ואז אמשיך בדרך."
רק פתח דלת והנה אחותו הצעירה
עומדת על הסף. מחזיקה קלחת ביד,
כאילו רק עכשיו מהאש הורידה.
ראתה את אחיה, צעקה, הפילה את
הקלחת מידה.
"אחי יקר! מאין באת? איך מצאת אותי?
הו, כמה קשה בשבי! הדרכון משעבד
אותי יום ולילה. קח אותי מכאן!"
"בקרוב, בקרוב, אחותי" ענה גונצ'אול "רק
תגידי לי איך להגיע לצ'ום הזהב."
"מה אתך, אחי? לצ'ום הזה עוד אף אחד
לא הגיע. וגם לא אתה."
"לא! אני אגיע!" ענה גונצ'אול. ראתה

האחות כי האח שלה נחוש, הסבירה לו את הדרך.

"לך רק בלילות, כשהדרקונים ישנים. כשתגיע לצ'ום הזהב רק תישמר מבעל ששה ראשים."

הם נפרדו וגונצ'אול המשיך בדרך. הוא הלך בשביל שמעט רק הכירו והשביל כל פעם מפותל יותר. בצדדים צומחים עשבי אש שצורבים את גופו ואת ידיו. ואחרי שתים-עשר ימים ראה בסוף את צ'ום הזהב, ולידו גם צ'ום עשוי קליפת לבנה. סביבם ישנים הדרקונים. גונצ'אול ניגש ישר לצ'ום קליפות לבנה אך כשרק רצה להיכנס, הופיע ממקום כלשהו דרקון בעל ששה ראשים. הדרקון הכה את גונצ'אול בכנפו ושבר את ראשו. גונצ'אול נפל מת. מיד קפצו עוד דרקונים, הקימו רעש גדול, פירקו את גופתו של גונצ'אול לחתיכות וזרקו לגיא.

שוכבת שם גופתו של גונצ'אול, עורבים מנקרים אותה, עוד מעט רק עצמות לבנות נשארות. ורחוק, רחוק משם שני עיטים מדברים ביניהם "איפה גונצ'אול שלנו? כבר זמן רב עבר והוא לא חוזר!" "צריך לעוף ולראות מה קרה לו." העיטים התרוממו באוויר ועפו. המריאו מעל ההרים הגדולים וראו עצמות. הבינו מה קרה, ירדו לגיא, הניחו את עצמות של גונצ'אול כפי שצריכות להיות ובמקורות שלהם הביאו את מי חיים. התיזו על העצמות ובשר עלה על העצמות. העיט הזקן נפח בפניו של גונצ'אול וזה התעורר וקפץ על רגליו. "אוך, כמה זמן ישנתי!" קרא.

"היית ישן לנצח אילו לא באנו לחפש אתך!" אמר לו העיט הזקן. "ולמה לא זרקת אפר בפניו של הדרקון?" שאל העיט הצעיר.

"הו! שכחתי! סלחו לי!" אמר גונצ'אול. "יותר אל תשכח! זה שיעור בשבילך! קח עוד חופן אפר וגם את קופסת הזהב הזו, בעלת שני פתחים. אם תפתח אחד, יופיעו שולחנות מלאי אוכל טוב. תפתח שני, תתחיל לנגן מוסיקה עליזה. ועכשיו לך!"

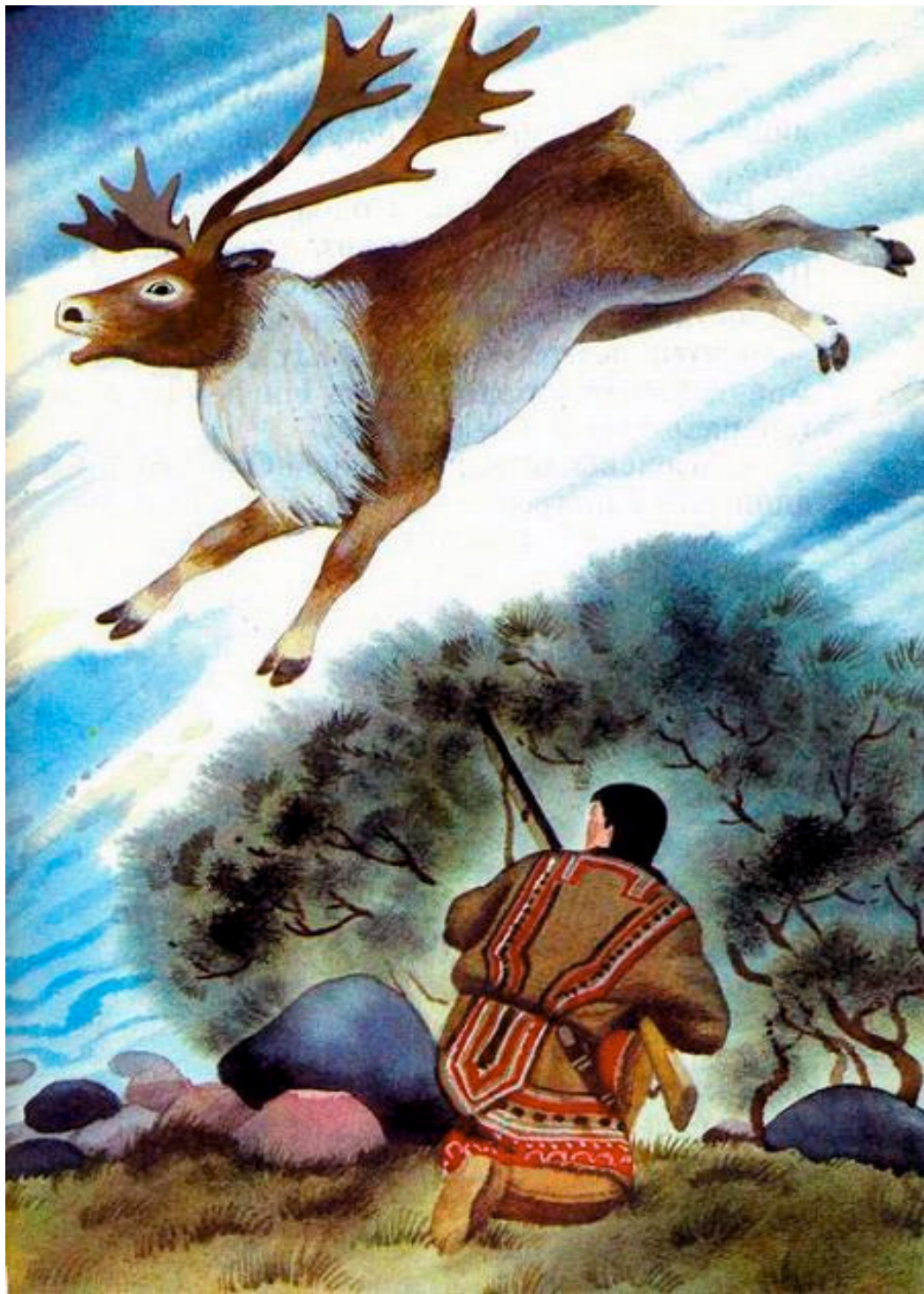
העיטים נפרדו מגונצ'אול ועפו אל מעבר לים הכחול. וגונצ'אול שוב הלך אל צ'ום הזהב. הדרקון בעל שישה ראשים לא היה שם, אבל דרקונים אחרים באו סביב ותקפו אותו. עוד מעט יתפסו אותו. והוא זרק להם אפר בעיניים והם מתים מיד. אלא שבמקום אלה המתים באים מיד אחרים. גונצ'אול זרק אפר, זרק עד שהאפר אזל, ועדיין המון דרקונים סביבו. הם תפסו את גונצ'אול והכניסו למערה תת-קרקעית, זרקו אותו שם ונעלו את המערה במנעול גדול כמו חבית.

הסתכל גונצ'אול ובמערה מלאת אנשים.
בחלקם מתו כבר, אחרים גוססים מרעב,
חיים בקושי. הוא פתח מכסה אחד של
קופסת הזהב והופיעו עשרים שולחנות
מלאי אוכל ומשקה.
גונצ'אול קרא "בואו אנשים טובים! באו
ואכלו, כל עוד אתם חיים!"
האנשים אכלו ומיד נעשו שמחים יותר.
גונצ'אול פתח מכסה שני של קופסת
הזהב ומוסיקה שמחה נשמעה. האנשים
התחילו לרקוד.
שמעה הנערה אולנגמוק את המוסיקה,
ורצתה לראות מה קורה. באה למערה
ופתחה את המנעול הגדול. מסתכלת
ומשתוממת.
גונצ'אול סגר את הקופסה ומיד הכל נדם.
זהב הקופסה העיר את המערה
התת-קרקעית. אולנגמוק הביטה סביב
וראתה את הכל. היא הובילה את גונצ'אול

אליה לצ'ום, האכילה אותו והשכיבה לישון
וכשהתעורר הסבירה כיצד ניתן להרוג את
הדרקון בעל שישה ראשים.
"בהרים ישנו אגם גדול. לשם מוביל שביל
דרוך היטב בדשא. בשביל הזה הולך
אייל. אם תהרוג אותו, תמצא בקרביו
כלב, בקרביו של כלב ארנבת, ובקרביה
של ארנבת ברווז. אם תישחט את הברווז
תמצא בו שתי ביצים ובכל ביצה זבוב
סוסים שחור. שמור את הזבובים. הם
נושאי המוות של הדרקונים."
גונצ'אול הודה לאולנגמוק והיא נתנה לו
עוד מטפחת אדומה באומרה "כשאתה
הולך מהצ'ום לאגם או חזרה נפנף
במטפחת זו. שום דרקון לא יתקוף אתך."
גונצ'אול יצא מהצ'ום שלה והלך בשביל
המוביל אל האגם. פתאום ראה שועל
שיצא מהשיחים. גונצ'אול הוריד רובה
מהכתף ורצה לירות בשועל, אבל זה אמר

לו בקול אנוש "אל תהרוג אותי גונצ'אול!
עוד אוכל להועיל לך."

גונצ'אול הנח לשועל והלך הלאה. וראה –
לפניו על עץ אלון יושב נשר, קורא בקול
רם. שוב לקח גונצ'אול רובה ורצה לירות
בנשר, אבל זה אמר לו בקול אנוש "אל
תהרוג אותי, גונצ'אול. עוד אוועיל לך."
גונצ'אול הוריד את הרובה והלך הלאה.
הלך זמן רב עד שהגיע לאגם. שם ראה
זאב מים שהסתבך בתוך עשבי החוף.
זאב מים קרא לגונצ'אול בקול אנוש
"שחרר אותי מהסבך, גונצ'אול! אפצה
אתך על כך!"

גונצ'אול השתומם מאוד. שיחרר את זאב
המים והחזיר למים. חיפש בין השיחים
אך האייל לא ראה. השמש כבר התחילה
לשקוע. ופתאום האדמה רעדה וראה
גונצ'אול איך מהיער יוצא בדהרה אייל
אדום. ירה בו גונצ'אול, הרג והאייל נפל.

פתח גונצ'אול את בטנו ומשם קפץ כלב
וברח. גונצ'אול ירה עליו, הכלב נפל הרוג
וממנו קפצה ארנבת שהסתתרה בין
השיחים. חיפש אותה גונצ'אול ולא יכול
היה למצוא. התיישב מיואש על אבן,
הוריד את ראשו בצער - בלי הארנבת הכל
לשווא עכשיו.

אבל אז השועל קפץ מהשיחים והתחיל
לרדוף אחרי הארנבת. תפס אותה והביא
לגונצ'אול. חתך גונצ'אול את בטנה של
הארנבת וממנה קפץ ברווז. גם זה רצה
לברוח, אבל אז הנשר תפס אותו ומסר
לגונצ'אול. גונצ'אול הוציא ביצים מבטנו
של הברווז. "ביצים לא תברחנה לי" אמר
לעצמו. שם אותן על החוף ורצה
להתרחץ, אבל הביצים התגלגלו לתוך
המים. אלא שאז זאב המים לקח אותן,
אחת בפה שניה על האף, והתקרב אל
החוף לגונצ'אול. לקח גונצ'אול את

הביצים, שם בכיס ורץ מהר אל הצ'ום של
אולנגמוק. בדרך סובבו אותו הדרקונים,
אבל הוא נפנף במטפחת האדומה והם
התפזרו לכל הצדדים.

גונצ'אול הגיע אל אולנגמוק, נתן לה את
הביצים, היא שברה אותן ושני זבובי סוס
גדולים ושחורים עפו מהצ'ום והתחילו
לעקוץ את הדרקונים. עכשיו יצאו
אולנגמוק וגונצ'אול מהצ'ום. רואים, לפני
הצ'ום שכב מת הדרקון בעל ששה
ראשים, וסביבו כל הדרקונים, מתים גם
הם.

אחיות של גונצ'אול באו אל הצ'ום, שמחו,
צחקו. ובשמיים שני עיטים מתעופפים.
הם ירדו לארץ ואמרו "תודה לכם גונצ'אול
ואולנגמוק! הבאתם לנו שלום ואושר!"